

Gheorghiu și un grup de compozitori, critici, melomani din orașul Halle.

Nu putem uita nici succesul concertului simfonic de muzică românească dat la Staatskapelle din Weimar, sub inspirata baghetă a dirijorului Ion Baci. S-au prezentat: *Preludiu simfonic* de Ion Dumitrescu, lucrare ascultată cu mult interes, apoi *Concertul pentru vioară și orchestră* de W. Berger, pagină cu aer baladesc, meditativă, bine interpretată de Mihai Constantinescu, *Suita I-a* și *Rapsodia a II-a* de George Enescu.

„Zilele muzicii românești“ în R.D. Germană s-au bucurat de un remarcabil succes. Fiecare concert a fost socotit ca un eveniment în această stagiune, publicul, recunoscut pentru

exigență și buna pregătire muzicală, aplaudind entuziast evoluțiile muzicienilor români. Manifestări similare au avut loc și la Erfurt, Leipzig, Heiligenstadt, Jena.

De fapt, „Zilele muzicii românești din R. D. Germană“ nu s-au încheiat. Până în primăvară, pînă la sfîrșitul stagiunii muzicale, în concertele marilor orchestre simfonice sînt programate lucrări românești și vor cînta soliști români. Este o amplă manifestare ce se desfășoară în întreaga stagiune, o manifestare de un deosebit prestigiu. Și, subliniem încă o dată: muzicienii români își îndeplinesc cu maturitate rolul de mesageri ai artei noastre muzicale.

SMARANDA OȚEANU

VIATA

MUZICALĂ

O valoroasă lucrare de Mihail Andricu, în primă audiție

Dirijorul Edgar Doneux a prezentat în primă audiție la pupitrul Filarmonicii „George Enescu“, suita simfonică *Profiluri și chipuri* de Mihail Andricu.

Exponent valoros al școlii muzicale românești, unul dintre cei mai de seamă creatori ai stilului nostru simfonic, Mihail Andricu este cum se știe realizatorul unei strălucite sinteze între modalismul specific cîntecului popular și tehnica scriiturii culte. Între înfiia simfonie, pe care am ascultat-o în primă audiție acum treizeci de ani sub bagheta maestrului George Enescu și recenta audiție, neobositul maestru a dat la iveală un număr mare de opusuri care poartă toată amprenta indelebilă a stilului său creator, foarte personal. Am regăsit în *Profiluri și chipuri* — lucrare relativ recentă (1971) — complexul caracteristicilor de creație subliniate mai sus. Fiecare mișcare i-a fost inspirată compozitorului, așa cum ne-a și afirmat personal, de chipul sau profilul unui amic ori al unui cunoscut. Dar suita alcătuită din următoarele părți, *Allegretto*, *Andante*, *Allegro*, *Grazioso*, *Grave*, *Allegro pastorale*, nu are un caracter propriu-zis programatic. Fiecare parte este, mai de grabă, o evocare poetică a unor chipuri cărora compozitorul preferă să le păstreze anonimul. Ceea ce am dori să relevăm este îndeosebi faptul că mișcărilor suitei, mai mult sau mai puțin contrastante, poartă amprenta puternică, originală a compozitorului și că ele sînt extrem de succinte: fiecare durează 2—3 minute maximum — ceea ce ne face să le asimilăm cu niște crochiuri fugitive. Suita impresionează prin frumusețea sa melodică, în care găsim unele ecouri pastorale, alteori (ca în *Andante*) rezonanțe ca de colind, fiind de relevat totuși, ca o notă particulară, gingășia mișcării intitulată *Grazioso* iar, pe de altă parte, dramatismul împins pînă la tragism al părții intitulată *Grave*. Este o lucrare de mici proporții, dar de o valoroasă factură care realizează mai mult decît profilurile și chipurile pe care le va fi gîndit compozitorul: propria sa personalitate creatoare. Orchestra este, ca-ntotdeauna, extrem de aerată, cu o

atenție precumpănitoare față de instrumentele de suflat. Suita a fost prezentată de orchestră în condiții de remarcabilă precizie a execuției și activă participare la interpretare — meritul dirijorului Doneux fiind acela de a se fi aliniat cu toată promptitudinea tuturor exigențelor impuse de partitură în vederea unei foarte bune prezentări.

Am urmărit apoi *Concertul în sol minor* pentru vioară și orchestră de Max Bruch. Solista, Silvia Marcovici, a dovedit o aderență deosebită la elementele de ordin liric ale lucrării, redate toate, (ne referim mai ales la *Adagio*) cu sentiment, cu o vibrantă căldură. Trăsătura sa de arcuș a apărut viguroasă, voluntară și fermă în celelalte două mișcări, *Allegro* rezervînd pentru final multă energie și executînd în *Presto* elementele de virtuoziitate ale mișcării, cu bravură. Edgar Doneux, care a acompaniat concertul cu intervenții sobre și precise ne-a rezervat pentru partea a doua a programului *Suitele* (a doua în întregime iar din prima fragmente) din baletul *Romeo și Julietta* de Prokofiev. Sînt unele dintre cele mai izbutite suite simfonice ale compozitorului și regretăm că le ascultăm atît de rar.

Am apreciat la dirijor prezența sa foarte activă, capacitatea-i de a îmbrățișa permanent toată orchestra, fără a neglija unele intervenții solistice, chiar secundare, pe care le solicită cu un gest discret dar eficace, integrat elegant în mișcarea dirijorală generală. Edgar Doneux rămîne un foarte bun dirijor de lucrări simfonice pe cît este și al spectacolelor de operă.

Sonata a doua pentru orgă de Andreas Porfetye

Compozitorul Andreas Porfetye a scris o a doua sonată pentru orgă, prezentată de organistul Iosif Gerstenengst în primă audiție la Ateneu. Lucrarea alcătuită din trei părți debutează cu o *Passacaglia*, constînd într-o serie de variațiuni pe o temă care este enunțată din capul locului, la pedaliier în *pianissimo* — ceea ce îi conferă un caracter oarecum misterios. Compozitorul folosește cu gust bogata paletă coloristică a instrumentului, uzînd cînd e cazul și de acea plăcută *vox humana*; sonoritățile se